

Frisk Frugt

Dansktoppen møder Burkina Faso i det himmelblå rum hvor solen bor, suite
lp + mp3 download (yoyooyoy 2010)

Indeholder:

1. Dyrenes akkompagnement er et bur de kan flyve ud af 3:13 min.
2. Dansktoppen møder Burkina Faso i det himmelblå rum hvor solen bor part 1 & 2 8:46 min.
3. Dansktoppen møder Burkina Faso i det himmelblå rum hvor solen bor part 3 1:43 min.
4. Biodynamisk æblejuice bringer solen indenfor om vinteren 5:01 min.
5. Det er det her det hele handler om; elektrisk guitar og dans 2:26 min.
6. Palmevinsdrikkerens vækkelses blues 11:10 min.
7. Jamen, det er jo det det hele handler om; akustisk guitar og dans 1:46
8. Hvordan to halvmåner bliver til 4/4 3:54 min.
9. Begyndelsen på en ny begyndelse 4:24 min.

Musik og tekst af Anders Lauge Meldgaard

Frisk Frugt er nomineret til en [Steppeuly](#) som Årets live navn 2011
Anders Lauge Meldgaard er nomineret til en [Steppeuly](#) som Årets musiker 2011

Albumet er nomineret til Nordic Music Price 2011

Anmeldelse af Ralf Christensen

Trykt i dagbladet Information d. 5. september 2010

Lysterapi, sansebobler og sandslotte

Dybere i drømmelommen og længere ud i verdensaltmuligheden. Nye former for uskyld, undren, opdagelse og psykedelia manifesterer sig mageløst på plader fra Danmark og New Zealand

»Bevidsthedsudvidende heliotropisk musik,« bliver danske Frisk Frugts musik kaldt i pressemeddelelsen til hans nye, andet album Dansktoppen møder Burkina Faso i det himmelblå rum hvor solen bor, suite.

Dansktoppen møder Burkina Faso i det himmelblå rum hvor solen bor, suite er fjernt fra den hang til eftersnakkende moderigtighed og popmusikalsk klaustrofobi, som vores land er så svangert med. Fjernt fra den let anæmiske fornemmelse, der skulper gennem kroppen på en, når man sætter en dansk rockplade på og sætter den op mod hvad det store - og stadig mere nærværende udland - præsterer.

Dén fornemmelse er pist bort, når man sætter Frisk Frugts plade på. Jeg spidser i hvert fald ører, forundres, morer mig, ja, bliver godt gammeldags forbavset over dette fabulerende, grænseløse, naivistiske, uskyldsbetonede og alligevel berejste naturfænomen, denne sanseboble, som man kan stikke hovedet i bare ved at tænde for sin mp3-afspiller på størrelse med en Daim-bar. Blæst pivåben

Vi kommer på en lettere psykedelisk og samtidig børnevenlig rejse, i ord og handling. Man sendes tilbage til dansk børne-tv (man venter næsten på at Thomas Winding begynder at sige noget) og børnehavens lystighed i de kækt kurvede og klart farvede melodier, lige som de dansksprogede tekster selvfølgelig også hjælper til med at rodfæste albummet i Danmark. Men Anders Lauge Meldgaard har også været ude og rejse, i Mali og Burkina Faso, og de afrikanske podninger - i form af feltoptagelser fra turen - udbygger hans musik yderligere, uden at han mister fodfæstet i nordlig muld.

Fra Afrika føjes forskellige former for sitrende og rislende og hidsende melodiske og rytmiske krydsbefrugtninger over strenge og trommeskind til Frisk Frugts i forvejen sammensatte output propfuldt af free jazz, moderne kompositionsmusik, old skool-børnesange, visesang, folk, avantgarde, beat, støjrock, lo-fi, easy listening. Så burde kostpyramiden vist være ikke bare fuldt repræsenteret, men blæst pivåben.

Der er noget både besværgende og undrende over Dansktoppen møder Burkina Faso i det himmelblå rum hvor solen bor, suite. En fornemmelse af at Anders Lauge Meldgaard selv var på opdagelsesrejse, mens han indspillede, at musikkens viltre krat og lye svæv ikke så meget er en bevægelse væk fra verden, snarere ud i den for at opnå nye erkendelser og dybere verdensbilleder. En slags blød modkulturel modgift mod middelmådighed, massekonsumtion, mainstream, medløberi. Mageløst.

Anmeldelse af Simon Lund

trykt i Politiken 5. Jan. 2011

★★★★★

Dansk-afrikansk album sprænger hul i vintermørket
Frisk Frugts melodiske naivisme udløser et farveeksploderende album.

Hvordan bliver to halvmåner til 4/4? Spørgsmålet stilles i en af sangene på det andet album fra enmandsorkesteret Frisk Frugt.

Og Frisk Frugt giver selv svaret med en ni sange lang suite, der ubesværet fletter vestafrikanske guitar-mønstre og groove sammen med danske sange hentet i omegnen af 1970'ernes børnenavism. Tilsat lidt støj, free jazz og generel forvirring.

Sådan poder man lyden af Burkina Fasos hvirvlende traditioner med den taktfaste dansktops fire fjerdedele i halvmånens skær.

Polyfonisk rejselyst

Bag Frisk Frugt står komponisten og multiinstrumentalisten Anders Lauge Meldgaard, der også er en del af det løse musikerkollektiv Yoyooyoy. Allerede i 2006 udstillede han sin virtuose musikalsitet, hvor Frisk Frugt albumdebuterede under den dragende titel 'Guldtrompeten'.

Siden har han været en tur i Afrika. Med en tændt båndoptager ved hånden har han rejst rundt i de vestafrikanske lande Mali og Burkina Faso for at samle inspirationer, lyde og ikke mindst de rytmer, der altid ligger som spillevende strukturer under friske frugtsange.

Hjemme igen har Meldgaard samlet de mange løse ender og lydfragmenter til et frodigt hele med nogle simple melodifigurer, der på guitar eller saxofon gentages, genoptages og varieres under eksotiske sangtitler som 'Palmevinsdrikkerens vækkelses blues' og 'Dyrenes akkompagnement er et bur de kan flyve ud af'.

Aftrykket af en polyfonisk rejselyst er blevet tilføjet nogle danske sanglinjer, der slingrer mellem det barnesunget falske og umiddelbart blåøjede. Af den slags, der åbner med linjer som: »Skyerne, de taler i form og farver/ For de har set ind i himmelen/ Og er ikke bange for at falde ned«.

Myldrende percussion under bananpalmerne

Nedenunder og rundt om de gribende enkle sange kvirrer fuglene, nogle råber op om bananpalmer, og med et henkastet »vroom-vroom« hælder Anders Lauge Meldgaard mere benzin på musikmotoren.

Den holder ellers en høj kadence med hurtigt guitar-spil i ekkoet fra den afrikanske tradition, myldrende percussion og jazzede saxofoner med lige så meget stram energi som udflydende kaos.

Men hvor debuten, 'Guldtrompeten', gjaldede i virvarets mange retninger, er der nu mere fokus hos Frisk Frugt.

Balancen mellem den grænseopløsende iver og de sammenhængende motiver er tippet i retning af sidstnævnte. Samtidig står popelementet stærkt mellem de psykedeliske dryp og repeterende tranceforløb, hvilket er med til at skabe medrivende symbiose mellem den danske og vestafrikanske sangskat.

Musikalsk fantasi med humor og sårbarhed

Frisk Frugt skruer sig nemlig ikke fast i ørkenstøvet blues eller forsvinder i junglens varmdisede lyde.

De ni kompositioner er bundet sammen af en nutidig sanselighed, der både virker farvereksploderende på en blegfis som mig og alligevel genkendelig i sin urbane uro, der lige så godt kunne komme fra dyttende biler i afrikanske storbyer som fra en ilter klarinet et sted i København.

Og dansktoppen i kolonihaveklassisk forstand er her nok så meget sagt. Der er i grunden tale om folkemusikalske eksperimenter, der i mødet med de afrikanske klange ender som en vidunderlig spilledåse fra en anden – eller måske nærmere tredje – verden. Fuld af alle de nødvendige forestillinger, en dansk isvinter slører til.

Albummet med den lange og alligevel – i al sin meddelsomme længde – præcise titel er et konstant overraskende harmonisk sammenstød. Af genrer, geografi, instrumenter og musikalsk fantasi, der med en god del humor og lige så meget sårbarhed hiver det ene sæt forbløffende toner efter det andet op af rejsekufferten.

En lille åbenbaring

Så man gang på gang må konstatere, at intet, hverken i Vestafrika og slet ikke på dansktoppen, lyder som Frisk Frugt.

Hvis man kan undvære radiokværende skabelonpop og gentagelser af fortidens rocktriumfer for en stund, venter her en lille åbenbaring. Ikke et lukket musikforedrag for de få, men en ukrukket opdagelsesrejse, der skruer op for humøret og fænger med sin uimodståeligt melodiske uskyldighed.

Det er en af den slags plader, der kan slå hul i vintermørket. Alle burde straks tage en bid.

Anmeldelse af Emil Kragh-Schwarz

fra www.soundvenue.com

★★★★★

Der er efterhånden gået fire lange år, siden Frisk Frugt udgav sit første reelle album. I mellemtiden har Anders Lauge Meldgaard, der står bag Frisk Frugt, været aktiv i en håndfuld andre spændende musikalske sammenhænge. Alligevel har han også nået en 'musikalsk opdagelsesrejse' rundt i Mali og Burkina Faso. Den rejse er forklaringen på det nye albums mundrette titel: 'Dansktoppen møder Burkina Faso i det himmelblå rum hvor solen bor, suite'.

Meldgaard lægger således kortene på bordet allerede med titlen. Det er selvfølgelig ikke klassisk Giro 413-materiale, han byder os, men det er vitterligt en række veldrejede og uhøjtidelige popsange, han mixer med inspirationerne fra Vestafrika.

Det lyder måske rodet, men trods opfindsomme afstikkere til drømmende synthlandskeber og spirituel 70'er-jazz lykkes Meldgaard utroligt nok med at lade netop mødet være den røde tråd hele vejen. De naive, nærmest legende popsange emmer i såvel instrumentering som tekstuniverser af støvet beduinblues og rituel stammedans.

På den måde har Meldgaard givet sig selv masser af strenge at spille på uden at være nødt til at gå på kompromis med hensynet til helheden. Sjældent har singalong-pop gået så harmonisk hånd i hånd med hypnotiske afrogrooves og afstikkere i øst og vest.

Anmeldelse Af Jeppe Krogsgaard Christensen

Berlinske Tidende 22. december 2010

★★★★★

Avant-pop

Mere banan end hakkebøf!

Blåøjet pop blandes med afrogrooves og avantgardistiske rablerier på Frisk Frugts andet album.

»Jeg vil gerne have en bananklase, nej to. Nej, ikke hakkebøf. Jeg vil have to palmer, to bananpalmer og et appelsintræ. Fire appelsintræer og to banantræer. Og nogle klementiner!«

Sådan lyder de første ord på Frisk Frugts andet album, som har fået den besnærende, men ikke videre mundrette titel »Dansktoppen møder Burkina Faso i det himmelblå rum, hvor solen bor, suite«.

Og det er præcis lige så rablende, sammensat og charmerende, som det lyder, når Anders Melgaard - manden bag det hele - folder sig ud med en gennemmusikalsk og smittende blanding af så forskellige størrelser som dansksproget singer-songwriting, støj, reallyde, electronica, moderne kompositionsmusik og farver fra det Afrika, han har været på rejse i.

Albumtitlens tale om »Dansktoppen« skal nu tages med et gran salt, for der er altså ikke mange fesne keyboards og banale sangforedrag at finde her, men forkærligheden for enkle melodistykker, ja, den deler Frisk Frugt med den forkætrede genre.

Tag bare nummeret »Dansktoppen møder Burkina Faso i det himmelblå rum, hvor solen bor part 1 & 2« (ja, det hedder det altså), hvor lyse olietønder blandes med dyb tuba, dansende Mali-inspirerede guitarstykker og Meldgaards lyse stemme, som synger om skyer, der »taler i former og farver/for de har set ind i himlen og er ikke bange for at falde ned.«
Fjernt fra P5

Og til denne lette, legende og tilstræbt naive herlighed lægges to kvindestemmer og en melodi, som er lige så fin, sjov og skæv som arrangementet.

Nogen triumf på dansktoppens P5 bliver det nok ikke til for de otte minutter og 45 sekunder, som afrundes med susende støj og en løbsk saxofon, og de andre indslag på udspillet skal nok heller ikke regne med noget bredt gennembrud.

Det er Hr. Frisk Frugt nok også ligeglad med. Han synes at være i sin egen verden, og den er i sandhed værd at besøge for enhver med mod på noget nyt afrogroovy og pop-avantgardistisk.

Der er mere banan end hakkebøf - og tak for det.

[Anmeldelse af Andreas K. Rasmussen](#)

på undertoner.dk - 8. Nov. 2010

★★★★★^{1/2}

Anders Lauge Meldgaard, der er det borgerlige navn bag Frisk Frugt, lavede i 2006 den spøjst betitlede plade Guldtrumpeten. I sin stil kondenserede albummet idéer fra musikerkollektivet Yoyooyoy ind til sammenslutningens – på det tidspunkt – mest helstøbte og sammenfattende udgivelse, og Guldtrumpeten iscenesatte Meldgaard som en absolut unik skikkelse i dansk musik.

Pladen bevægede sig legende mellem uprætentiøse avantgardeeksperimenter og dybt seriøs naivisme og inddrog alt fra sønderkværende noise og ekstatiske freejazz over klassisk visesangskrivning til småtjaldet neohippie-psychedelica på vejen. Guldtrumpeten fik fuldt fortjent en varm modtagelse og var vel – i hvert fald indtil Kirsten Ketsjer (også med Meldgaard) kom med Ffffo K Tsscchh året efter – årtiets danske udgivelse, og den har en stor plads i denne anmelders hjerte.

Kort sagt er vi nogle, der har haft endog meget høje forventninger til opfølgeren, der altså er kommet i år, med den ligeledes spøjse og noget besværlige titel Dansktoppen møder Burkina Faso i det himmelblå rum hvor solen bor, suite. Heldigvis for os skuffer pladen ikke. Nærmest tværtimod.

Meldgaard har siden Guldtrumpeten været på en længere rejse rundt i Vestafrika (hvilket har resulteret i en serie bånd, udgivet på Yoyooyoy, indeholdende optagelser af gademusikanter og andet spas), og den musikalske inspiration hentet herfra præger i høj grad Dansktoppen...: Der er stadig numre, der emmer af dansk sommer, stråttækte huse og potjoints i haven, men en mere dystert manende, ritualistisk tone har sneget sig ind i Meldgaards univers, hvor shamanistisk stammedans omkring et buldrende bål og det syregrønne skær af klorofyl nu – i hvert fald skiftevis – afløser den støvede solvarme, der i udpræget grad farvede debuten i toner af sepia og meleret marihuana-grøn.

Det gør sig dog ikke for alvor gældende i den indledende "Dyrenes akkompagnement er et bur de kan flyve ud af", som i høj grad vækker mindelser om debuten, ja, faktisk virker som et kondensat af dens eklektiske og alligevel dybt personlige stil: legetøjsinstrumenter, der spiller naivistiske spilledåsemelodier, en fjollet og småsyret optagelse af, hvad der måske er Meldgaard på fordrullent indkøb hos den lokale grønthandler, lidt brutal støj, arytmsk klaver og percussion, der vælter komplet sammen om sig selv, og en forvrænget orgeltone, der gradvist stiger til boblende, lysende klarhed og leder videre til næste skæring.

Som det således anslås fra første øjeblik, blander pladen et nærmest uoverskueligt væld af inspirationer, som på mirakuløs vis alligevel bindes sammen til et overrumplende ensartet udtryk. Musikken bevæger sig i et besynderligt krydsfelt mellem klassisk minimalisme, sange, der uden problemer kunne indskrives i en

opdateret udgave af "Den danske sangbog" (eller for den sags skyld have været på et væld af langhårede, batikfarvede plader fra 60'erne), 70'ernes psykedelisk-spirituelle freejazz, som den udfoldede sig hos Pharoah Sanders, Alice Coltrane og – måske især – ligeledes afrikansk inspirerede The Pyramids og endelig krautrocken.

Det sidste er især tydeligt i "Dansktoppen møder Burkina Faso i det himmelblå rum hvor solen bor, suite. Tre trin i raketten", hvor rytmikken halvvejs igennem antager en så tysk og repetitiv karakter, at Meldgaard midt i det hele, med hvad der næsten må være et venligt vink til Kraftwerk, simpelthen udbrøder »VROOOM-VROOOM VROOOM!«

Wir fahr'n, fahr'n, fahr'n auf der Autobahn, bortset fra at vi, i stedet for en firesporet motorvej, bumler ud af en støvet, vestafrikansk grusvej med solen i øjnene. Nummeret, der startede ud med rytmisk medrivende, hoppende unisone guitar- og orgelriff i en ganske komplekst orkestreret lag-på-lag-tekstur i efterhånden vanlig Meldgaard-stil – hvilket vil sige hurtige, korte figurer, der overlapper og komplementerer hinanden med afvæbnende, solbeskinnet melodiositet (ligesom vokalerne i øvrigt) – bryder herefter komplet sammen og suges ned i en frenetisk malstrøm af støj, vilde arytmske trommer og skrigende saxofon. En form, hvor den manende gentagelse opbygger en fortunlet, rundtosset energi, der til sidst forløses i et katarsisk, atonalt flammehav. Fire music, simpelthen.

I det hele taget er Frisk Frugt på Dansktoppen... paradoksalt nok blevet både mere sammenhængende og mere polariseret: Hvor uforudsigeligheden på debuten var total, svinger opfølgeren (hovedsageligt) imellem to poler: det melodisk poetiske i den ene ende af spektret, de komplet udknaldede freejazz-freakouts i den anden. Hvor debuten var et utæmmeligt kludetæppe af (gode) idéer, hvis primære sammenhængskraft simpelthen var den benhårdt konsekvente eklekticisme, er Dansktoppen... mere tilgængelig og melodisk og samtidig mere ubønhørlig i sin harske atonalitet. Eksempelvis i det absolut fabelagtige "Palmevinsdrikkers Vækkelses Blues", der bevæger sig over 10 minutter. Først i tungt åndende cirkler af droner, skingre blæsere, effektbelagte, trancefremkaldende call-response-vokaler med Meldgaard som inkarnationen af en frådende heksedoktor med leopardskindet på skuldrene og det henrykkede kvindekör omkring sig. Derefter glider nummeret gradvist, via sammenbidte guitarriff, primale trommer, klassisk psykedelisk orgel og generelt rabalder, helt ud i det blinkende kosmos, hvor det holder sig svævende for en stund, inden det lander igen, og de fremmanede mørke billeder fortager sig som pletter fra nethinden i en gentagelse af nummerets indledende manøvrer, blot iklædt mindre natlige klangfarver. Fucking transcendentalt, mand.

Her er (selvfølgelig) også numre, der ikke passer ind i denne lidt grove kategorisering, som for eksempel "Æblejuice bringer solen indenfor om vinteren". Med et tæt væv af rudimentær plasticrytmik, marimbaer, xylofoner, alverdens orgeler og et enkelt, drøneeffektivt guitarriff giver nummeret fuldt blus under den afrikanske udlængsel set fra en dansk frugthave, hvor også små begivenheder kan få rituel betydning. "Det er det her det hele handler om: Elektrisk guitar og dans" fortsætter ufortrødent med et væld af percussion og melodistumper, der er så overløst, at det næsten skvatter sammen, og "Hvordan to halvmåner bliver til 4/4", der er en romantisk måneskinssonate om drømme og solmattede nøgne kroppe, er noget af det fineste og mest enkelt poetiske, man kan tænke sig.

På trods af variationen opleves pladen, der meget passende kaldes en 'suite', i det store og hele dog som et komplet gennemkomponeret værk, der som en rejse med ret præcise bevægelser på de rigtige steder spejler den tur, der var albummets grundlæggende inspiration. En rejse, der foregår i et smidigt, magisk-realistisk rum, hvor Afrika umærkeligt opløser sig til hjemlige himmelstrøg; hvor skyerne, ilden og dyrene er besjælede; hvor det synæstetisk beskrivende smelter sammen med det spirituelle, og tankespringet sprogligt og musikalsk forenes med den fysiske bevægelse.

Selvom Dansktoppen... ikke for alvor kan siges at være en konceptuel plade, fremstiller den således alligevel et sammenhængende univers, der er ganske ulig noget andet, og den gør det simpelthen fandens godt og overbevisende. Selvom man måske ikke overvældes helt så meget, som man gjorde af debuten, er pladen så sublimt legende, overlegent melodisk iderig og ultrafokuseret på samme tid, at man skulle være en endog meget sur stodder for ikke at falde pladask på røven over den. Frisk Frugt har kort sagt begået en smågenial og egentlig uomgængelig vitaminpille af en plade, der kommer til at varme godt i denne kedelige tid.